

Január 6.
2009

TOKINA AT-X PRO 28-70MM F/ 2,6-2,8

Amióta filmes géppel is rendelkezem, törekszem arra, hogy olyan objektíveket vásároljak, amik digitális és analóg vázokon is kompromisszumok nélkül használhatóak - ezért az utóbbi időben elég nagy változásokon ment át az objektívparkom. Egy ideje arra is rájöttem, hogy hiába rendelkezem nagylátószögű- és teleobjektívvel, rengetegszer szükséges valami a kettő között, ami kicsit nagylátó és kicsit teleobjektív is. Tavaly év végén voltunk egy hastáncbemutatón, ahol a hely adottságai miatt folyamatosan cserélnem kellett nagylátó és tele között, függően attól, hogy csoportképet vagy portrét szerettem volna készíteni. Régebben volt egy Sigma 28-135mm F/3,8-5,6 IF objektívem, ami egy teljesen átlagos teljesítményt nyújtó üveg: igazi ereje a lefedett gyújtótávolság-tartományban rejlik, ami leginkább hasonlítható a korai kompakt gépek által kínált rendkívül kényelmes átfogáshoz. Mivel a fényerőre mostanában kifejezetten háklis vagyok (lassan átkeresztelhetjük a blogot F/sznob-ra), ezért az is szempont volt, hogy az objektív F/2,8-nál ne legyen rosszabb kezdő blendeértékű. Mivel a 28-135mm-es átfogás ebben a tartományban bizony egy durva tubusméretet jelentene, ezért megalkudtam a hosszabbik vég megkurtításával. Nézegettem a Tamron 17-50/2,8-at is, de ezt APS-C szenzorra tervezték, így konkrétan öngólt rúgtam volna azzal, ha lecserélem a Pentax-DA 16-45/4-et - ugyanezért tettem le a Pentax DA* 16-50/2,8-ról, no meg persze a magas árfekvés és a viszonylag rossz sajtó miatt. Így lettem a minap gazdája egy Tokina AT-X Pro 28-70mm /2,6-2,8-nak. Rövid megemlékezés az objektívről, a szokásos sufni-teszt stílusban - hátha valaki kedvet kap hozzá.

Külső kialakítás

Maga az objektív elég bizalomgerjesztő látványt nyújt. Teljesen fém-üveg kombináció, csak a zoom- és fókuszgyűrűk rendelkeznek gumi borítással. A fényerőnek a kialakításban megjelenik a két nagy negatívuma is: egyrészt a szűrőmenet 77mm-es, másrészt az objektív súlya 1 kg környékén jár. Valahol azt írták, hogy az üveg egy igazi macho-objektív, hiszen rendkívül impresszív felépítésének megtartása jól fejlett izmokat kíván. Ennyire azért nem vészes a helyzet, de tény, hogy önvédelemre is fokozottan alkalmas. A portrémarkolattal szerelt K10D erősen fejnehézzé válik tőle. A rekeszgyűrű finoman jár, bár K10D-n a beépített vaku házatól nehéz hozzáférni rendesen (de nem is érdemes, hiszen a blende a vázról vezérelhető). Aki nem tudná értelmezni a kezdő 2,6-os blendét, ne aggódjon: én sem tudom. K10D-n egyszerűen nincs ilyen rekeszérték, ezért csak akkor lehet kivarázsolni, ha a rekeszgyűrűt oda forgatjuk A állásból. A zoomgyűrű szintén finoman siklik, az átfogás nagyon kényelmes használhatóságot biztosít. A fókuszgyűrű megér egy külön misét. Két állása van: AF és MF, e kettő között pedig a Sigma 105/2,8-nál megszokott shotgun-módszerrel lehet váltani (előre- és hátrarándítás). Ez két dolgot eredményez: Pentaxon MF módban is van autofókusz és AF módban is van manuál fókusz. Az első variációnál azonban a váz csavarhúzója nem segít rá az objektív fókuszmotorjára, így az lassabban működik, a második variációt viszont nem sikerült szóra bírnom, egyszerűen elforog élességállítás nélkül (valószínűleg a hiba bennem keresendő). Olyan régen nem írtam már a vesszőparipámról, a napellenezőkről - ennek az az oka, hogy a legutóbb vett objektívem (55-300) a szokásos Pentaxos napellenzővel érkezett, ami szerintem zseniális megoldás és ipari szabványként kellene elismernie a többi objektív-gyártónak is. A Tokina aranycsíkos objektívjéhez adott napellenző furcsa szerzet: a napellenző vékony műanyag ugyan, ami kevésbé szerencsés, viszont bársonnyal bélelt és ez tovább emeli a luxusérzetet. Nem lehet egyértelműen rákattintani az objektívra, de a sín és a bársony elég jól a helyén tartja. Viszont a Pentax a mai napig nem tudta úgy megoldani a napellenző fordítva történő felcsavarását, hogy az ne zavarja az élességállítást - a Tokina ezt a túlméretes fókuszgyűrűvel orvosolta.

Képminőség

Mint minden 2,8-as objektív, ez is legalább fél, de inkább egy rekeszszel szűkebben érzi jól magát. Az az érdekes, hogy F/2,8-nál lágy ugyan a kép, de olyan effektet eredményez, mintha Ortonnal kezeltük volna a képet Photoshopban: a fókuszba állított tárgy kontúrjai élesek magán a lágyságon belül. Mindenképpen használható képet ad teljesen nyitva is, feltéve persze, ha nem akarunk belőle A/4-es nyomatot készíteni. A lerekeszelt képek élessége furcsán alakul. Semmiképpen sem mondanám pengeélesnek, inkább az emberi látáshoz hasonló minőséget nyújt (nincs túlélésítve, mint például a Sigma 105/2,8, így természetesebb a kép is, viszont szép részletgazdagok a fotók). Legnagyobb rekesznél nagyon gyengén megjelenik némi lilás kromatikus aberráció, illetve a 28mm-es végnél erősebb lens flare - előbbi Photoshoppal vagy lerekeszeléssel, utóbbit a napellenzővel lehet orvosolni. A színek szépek és valóságűek, a kontraszt pont megfelelő. 28mm-en van egy észrevehető hordótorzítás a közeli témáknál. A bokeh nagy rekesznél gyönyörű! 5-ös skálán erős 4,5 pont lenne.

Kezelhetőség

Az autofókuszról úgy tudnék nyilatkozni: lélegzetelállító. Nem volt még SDM objektív a kezemben, de eddigi Pentaxos pályafutásom során ez a leggyorsabb AF motorral szerelt lencsém. Az viszont tagadhatatlan, hogy viszonylag hangosan áll élesre (főként a végeken csattant jól oda a mechanika). Sem élességállításkor, sem pedig zoomoláskor nem nő meg a tubus, de ez szerintem egy ilyen kategóriájú objektívtől elvárható. Ritkán szoktam teljesen elismerően nyilatkozni egy objektívről, hiszen tökéletes optika nincs (vagy csak az igényeink túl nagyok). Az objektív súlyáról írtam már korábban - ez az egyik legnagyobb vízválasztó a tekintetben, hogy ki fogja szeretni és ki utálni. Ez azért is fontos szempont, mert városnézés közben akkor is húzza az ember vállát, ha éppen a táskában pihen. Közel sem női objektív. Az üveg másik negatívuma a legközelebbi fókuszpont - ez kerekén 70 cm -, és így leírva talán nem hangzik vészesen, de a használati értéket mindenképpen csökkenti.

Konklúzió

Mindent összevetve egy igen ritka felsőkategóriás objektívvel van dolgunk, nagyon jó optikai jellemzőkkel. (Olyannyira ritka, hogy az Adobe Camera RAW Pentax 28-80/3,5-4,5-nek ismeri fel. Pedig dehogy.) Mindenkinek ajánlom, akinek fontos a fényerő és együtt tud élni a súlytényezővel és a közeli fókuszálás hiányával. Nikon, Canon, Sony (K/M) foglalatokkal kerül még forgalomba, így tehát az összes nagyobb gyártó gépével használható, beleértve a full frame vázakat is. Használható esküvőhöz, rendezvényhez, mindenféle beltéri programhoz, de kellemes utitárs is. Nekem az új kedvencem. Képek lesznek.

Kapcsolódó videó